

<<Ο ρόλος του δικαστή στη διαδικασία του διαζυγίου>>

Ο γάμος αποτελεί αναμφίβολα έναν από τους βασικότερους θεσμούς των σύγχρονων κοινωνιών. Συνιστά έναν διαχρονικό θεσμό, καθώς κατάφερε να διατηρηθεί από τα αρχαία χρόνια, όπου και τον πρωτοσυναντάμε, μέχρι και τη σημερινή εποχή κρατώντας μάλιστα πολλά στοιχεία του αναλλοίωτα κατά τη διάρκεια των αιώνων. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί πως ο γάμος, καθότι είναι αποτέλεσμα μίας ανθρώπινης σχέσης, όπως δεν έχουν όλες οι ανθρώπινες σχέσεις αίσιο τέλος, το ίδιο συμβαίνει και με τους γάμους, οι οποίοι πολλοί διαλύονται μέσω των διαζυγίων. Τόσο διαφορετικές θρησκείες όσο και διαφορετικές χώρες έχουν διαφορετικές πεποιθήσεις αλλά και διαφορετικούς νόμους, οι οποίοι καθορίζουν τη διαδικασία του διαζυγίου.

Στη περίπτωση της Γαλλίας, όπου ο νομοθέτης παραμένει ανεπηρέαστος από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις, η διαδικασία του διαζυγίου καθορίζεται μέσω των νόμων. Ειδικότερα, σύμφωνα με τη τροποποίηση του άρθρου 229 Α.Κ. από το νόμο της 26^{ης} Μαΐου 2004 υπάρχουν 4 περιπτώσεις διαζυγίων: α) το συναινετικό διαζύγιο, β) το διαζύγιο με αποδοχή της αρχής της διάλυσης του γάμου, γ) το διαζύγιο λόγω οριστικής αλλοίωσης του συζυγικού δεσμού και δ) διαζύγιο λόγω υπαιτιότητας. Συνεπώς, βρίσκεται κανείς σε θέση να αντιληφθεί από τις 4 προαναφερθέντες κατηγορίες πως υπάρχουν δύο τύποι διαζυγίων, τα συναινετικά διαζύγια και τα διαζύγια κατ'αντιδικία.

Το **συναινετικό διαζύγιο** είναι ο απλούστερος, οικονομικότερος και ταχύτερος τρόπος συναινετικής λύσης ενός γάμου (**διαζύγιο**), τον οποίο πρέπει να εξετάζει πρωταρχικά κάθε δικηγόρος οικογενειακού δικαίου, εφόσον βέβαια τα συμβαλλόμενα μέρη έχουν συναινετική διάθεση. Οι δύο σύζυγοι συναινούν στη διάσπαση και στην επίλυση των μεταξύ τους ζητημάτων (επιμέλεια τέκνων, επικοινωνία, διατροφή, κοινή περιουσία, οικογενειακή στέγη κα.) και εκπροσωπούνται από ξεχωριστούς δικηγόρους, καθώς δεν επιτρέπεται κοινή εκπροσώπηση. Το **συναινετικό διαζύγιο** χαρίζει στους συζύγους τη δυνατότητα να

επιλύσουν με μία μόνο διαδικασία όλα τα θέματα που ανακύπτουν από τον τερματισμό του γάμου τους και της εγγάμου συμβιώσεώς του και μάλιστα στο συναινετικό διαζύγιο οι σύζυγοι και γονείς έχουν τη δυνατότητα να λάβουν οι ίδιοι αποφάσεις για τα θέματα που άπτονται του οικογενειακού τους βίου, εννοώντας κυρίως τα θέματα των ανηλίκων τέκνων, τα κοινά περιουσιακά στοιχεία και την μετεγκατάσταση ενός εκ των συζύγων από τη συζυγική οικία, υπογράφοντας ενώπιον δικηγόρων ένα ιδιωτικό συμφωνητικό, στο οποίο από κοινού συναποφασίζουν για τα ως άνω. Ο νόμος της 18^{ης} Νοεμβρίου 2016 εισήγαγε το συναινετικό διαζύγιο με δικηγορική πράξη, το οποίο είναι πλέον εφικτό από τη 1^η Ιανουαρίου 2017. Σύμφωνα με το άρθρο 220-1 Α.Κ. , όταν οι σύζυγοι συμφωνήσουν στη διάλυση του γάμου και στις συνέπειες της διαπιστώνουν, επικουρούμενοι ο καθένας από δικηγόρο, τη συμφωνία τους σε μία σύμβαση, η οποία παίρνει τη μορφή ιδιωτικού εγγράφου, συνυπογραμμένο από τους δικηγόρους τους και συντασσόμενο σύμφωνα με τις προϋποθέσεις, οι οποίες προβλέπονται στο άρθρο 1374 Α.Κ. . Στο σημείο αυτό, πρέπει να επισημάνουμε πως το εν λόγω διαζύγιο αποκλείεται στη περίπτωση ανηλικού τέκνου, το οποίο ζητά να εισακουστεί από τον δικαστή (άρθρο 229-2,1^ο Α.Κ.) και στη περίπτωση, όπου ο ένας εκ των δύο γονέων βρίσκεται υπο καθεστώς προστασίας (άρθρο 229-2, 2^ο Α.Κ.)

Όταν συνήθως δεν υπάρχει συναίνεση σε θέματα διατροφής και επικοινωνίας με τα τέκνα η μόνη λύση είναι το **διαζύγιο κατ' αντιδικία**. Σε περίπτωση μη ύπαρξης συναίνεσης μεταξύ των συζύγων, ο γάμος μπορεί να λυθεί με ενέργειες που μπορούν να εκκινήσουν μονομερώς από τον κάθε σύζυγο χωριστά. Η διαδικασία αυτή αποτελεί το **διαζύγιο με αντιδικία**.

Σε περίπτωση διαζυγίου κατ' αντιδικία, ο γάμος λύνεται **α)** είτε λόγω ισχυρών κλονιστικών γεγονότων του γάμου (διαζύγιο λόγω ισχυρού κλονισμού του γάμου) **β)** είτε λόγω διαστάσεως υπέρ τη διετία (διαζύγιο λόγω διετούς διάστασης). Αναλυτικότερα:

α. Καθένας από τους συζύγους μπορεί να ζητήσει το **διαζύγιο** με αντιδικία, όταν οι μεταξύ τους **σχέσεις έχουν κλονισθεί τόσο ισχυρά**, από λόγο που αφορά το πρόσωπο του εναγόμενου ή και των δύο

συζύγων, ώστε βάσιμα η εξακολούθηση της εγγάμου συμβίωσης να είναι αφόρητη για τον ενάγοντα. Κλονισμός του γάμου επέρχεται, όταν εκλείπει η ψυχική διάθεση του ενός ή και των δύο συζύγων για τη συνέχιση της εγγάμου συμβιώσεως.

Προς διευκόλυνση μάλιστα της απόδειξης του ισχυρού κλονισμού του γάμου, ο νόμος καθιερώνει μία σειρά από περιπτώσεις, οι οποίες συνιστούν *ex lege* **μαχητά τεκμήρια ισχυρού κλονισμού**, δηλαδή η επίκληση και η απόδειξή τους αρκεί για τη λύση του γάμου, χωρίς να απαιτείται να αποδειχθεί περαιτέρω και η τυχόν υπαιτιότητα του ενός ή του άλλου συζύγου και περιλαμβάνουν περιοριστικά τις κάτωθι περιπτώσεις: τη διγαμία, τη μοιχεία, την εγκατάλειψη συζυγικής στέγης, την επιβουλή της ζωής και την άσκηση ενδοοικογενειακής βίας.

β. Εφόσον οι σύζυγοι βρίσκονται σε διάσταση συνεχώς για δύο τουλάχιστον χρόνια, ο κλονισμός τεκμαίρεται αμάχητα και το διαζύγιο με αντιδικία μπορεί να ζητηθεί, ανεξαρτήτως από το ποιος είναι υπαίτιος για τον χωρισμό. Δηλαδή ακόμη και εάν ο κλονισμός οφείλεται σε γεγονός που αφορά αποκλειστικά στο πρόσωπο του ενάγοντα, στην περίπτωση συμπλήρωσης διετούς διάστασης, και αυτός δικαιούται να ζητήσει τη λύση του γάμου με διαζύγιο. Η συμπλήρωση του χρόνου διάστασης υπολογίζεται κατά τον χρόνο συζήτησης της αγωγής και δεν εμποδίζεται από μικρές διακοπές που πραγματοποιήθηκαν ως προσπάθεια αποκατάστασης των σχέσεων μεταξύ των συζύγων.

Ποιος είναι όμως ο ρόλος του δικαστή στη διαδικασία του διαζυγίου; Πώς ποικίλλει ο ρόλος του δικαστή ανάλογα με τη φύση του διαζυγίου; Είναι πλήρης η εξάλειψη του ρόλου του δικαστή στα συναινετικά δικαστήρια και αν όχι τότε αυτός καλείται να ελέγξει και να επικυρώσει τη σύμβαση του συναινετικού δικαστηρίου;

Προκειμένου να απαντηθούν τα ερωτήματα αυτά θα προβούμε σε μια διεξοδική ανάλυση, στην οποία θα αναφερθεί ο ρόλος του δικαστή εν γένει στη διαδικασία του διαζυγίου, έπειτα θα προβούμε σε μία αντιδιαστολή του ρόλου του δικαστή ανάλογα με τον τύπο του διαζυγίου.

A → Οι διαφορές στο ρόλο του δικαστή αναλόγως με τη φύση του διαζυγίου

A1 → Ο ρόλος του δικαστή στα συναινετικά διζύγια : Η συναίνεση των συζύγων στο διαζύγιο αυτό, διατυπώνεται στη σύμβαση, την οποία υποβάλλουν στο δικαστή, με την οποία διευθετούν τις συνέπειες του διαζυγίου σε ό,τι αφορά στα περιουσιακά στοιχεία, στην οικογενειακή κατοικία, στη χρήση του συζυγικού ονόματος από τη σύζυγο, τη συντήρηση και μόρφωση των παιδιών κλπ. Ο ρόλος του δικαστή εν προκειμένω, περιορίζεται στο να επικυρώσει τη σύμβαση των συζύγων. Ο ρόλος του, όμως, παραμένει κυρίαρχος, γιατί εγκρίνει τη σύμβαση σύμφωνα με την ενδόμυχη πεποίθηση του ότι η βούληση των συζύγων είναι πραγματική και η συναίνεση τους στο διαζύγιο μη ελαττωματική κατά το άρθρο 232 Α.Κ., του οποίου η 2^η παράγραφος δίνει τη δυνατότητα στο δικαστή να αρνηθεί την επικύρωση της σύμβασης και την έκδοση του διαζυγίου, αν διαπιστώσει ότι τα συμφέροντα των παιδιών ή των συζύγων δεν προστατεύονται αρκετά από τους όρους της σύμβασης. Ωστόσο, σύμφωνα με τη σύγχρονη νομοθετική τροποποίηση του νόμου της 18^{ης} Νοεμβρίου 2016 και συγκεκριμένα σύμφωνα με το άρθρο 4 (Article 4 → A peine d'irrecevabilité que le juge peut prononcer d'office, la saisine du tribunal d'instance par déclaration au greffe doit être précédée d'une tentative de conciliation menée par un conciliateur de justice, sauf :

1° Si l'une des parties au moins sollicite l'homologation d'un accord ;

2° Si les parties justifient d'autres diligences entreprises en vue de parvenir à une résolution amiable de leur litige ;

3° Si l'absence de recours à la conciliation est justifiée par un motif légitime.= Λόγω του πόνου απαραδέκτου που ο δικαστής μπορεί να εκδώσει αυτεπαγγέλτως, πριν από την παραπομπή στο περιφερειακό δικαστήριο με δήλωση στο μητρώο πρέπει να προηγηθεί προσπάθεια συνδιαλλαγής με επικεφαλής έναν δικαστικό συμβιβαστή, εκτός από:

1 ° Εάν τουλάχιστον ένα από τα μέρη ζητήσει έγκριση συμφωνίας ·

2 ° Αν τα μέρη δικαιολογήσουν άλλη επιμέλεια για να επιτύχουν φιλική επίλυση της διαφοράς τους.

3 ° Εάν η απουσία προσφυγής σε συμβιβασμό δικαιολογείται από νόμιμο λόγο.) η εξουσία του δικαστή δεν είναι αυθαίρετη αλλά, όπως

γίνεται αντιληπτό και από το άρθρο αυτό περιορίζεται ένα ισχύει μία από τις προαναφερθείσες προϋποθέσεις. Επιπλέον, επί ποινή απαραδέκτου, σύμφωνα με το άρθρο 1091 Α.Κ., προβλέπει ότι η αίτηση εμπεριέχει σε παράρτημα μία σύμβαση, η οποία αναφέρει τον ολοκληρωμένο διακανονισμό των συνεπειών του διαζυγίου, συμπεριλαμβανομένης της εκκαθαριστικής κατάστασης του γαμικού καθεστώτος ή τη δήλωση ότι δεν υπάρχει περίπτωση εκκαθάρισης. Η εκκαθαριστική κατάσταση πρέπει να γίνει με συμβολαιογραφική πράξη στη περίπτωση που αφορά στα περιουσιακά στοιχεία, τα οποία έχουν γίνει αντικείμενο μεταγραφής ακινήτου. Αν ο δικαστής αρνηθεί να επικυρώσει τη σύμβαση δεν εκδίδει το διαζύγιο. Ο αδιαίρετος χαρακτήρας έκδοσης του διαζυγίου και της σύμβασης εμποδίζει στο να γίνει αναθεώρηση της σύμβασης (1^ο αστικό τμήμα 5 Νοεμβρίου 2008). Σύμφωνα με το άρθρο 250-2 παρ.1 Α.Κ. η άρνηση του δικαστή δεν τον εμποδίζει να επικυρώσει ασφαλιστικά μέτρα (πρώην προσωρινά μέτρα) κατά την έννοια 254&255 που τα μέρη συμφωνούν να πάρουν μέχρι την ημερομηνία εκείνη, όπου η απόφαση διαζυγίου θα έχει ισχύ δεδικασμένου με την επιφύλαξη να είναι σύμφωνα με το συμφέρον του ή των παιδιών.<< Κατά τη παράγραφο 2 του παραπάνω άρθρου, οι σύζυγοι έχουν μία προθεσμία 6 μηνών, για να παρουσιάσουν μία καινούργια σύμβαση στο δικαστή η παρουσίαση της οποίας, αν δεν γίνει μέχρι τη λήξη της παραπάνω προθεσμίας η αίτηση διαζυγίου είναι άκυρη. Ο δικαστής μπορεί να αρνηθεί εκ νέου την επικύρωση, αν οι όροι της σύμβασης παραμένουν αντίθετοι ως προς το συμφέρον των παιδιών ή του ενός εκ των συζύγων και να διαπιστώσει συγχρόνως την ακυρότητα της αίτησης διαζυγίου σύμφωνα με το άρθρο 1101 παρ.2 & 3 Κ.Π.Δ. . Στη περίπτωση που ο δικαστής επικυρώνει τη σύμβαση, η σύμβαση δεν είναι δυνατό να προσβληθεί για κανένα λόγο ακυρότητας, κάθε ελάττωμα υποτίθεται πως έχει εξαλειφθεί από την επέμβαση του δικαστή , Δρ Παπαρίδου Droit de la famille pp.48-49>>. Τέλος, αξίζει να αναφερθεί πως σύμφωνα με το άρθρο 233 παρ.2 Α.Κ. προβλέπει ότι η αποδοχή δεν χωρεί ανάκληση ακόμη και μέσω της διαδικασίας της έφεσης. Βέβαια, το αμέσως επόμενο άρθρο θέτει ως δικλείδα ασφαλείας στην έκδοση του διαζυγίου τη πεποίθηση του δικαστή ότι ο κάθε σύζυγος έδωσε ελεύθερα τη συγκατάθεση του.

A2 → Ο ρόλος του δικαστή στα διαζύγια κατά αντιδικία: Εν

προκειμένω, ο δικαστής σύμφωνα με το άρθρο 246 Α.Κ. εξετάζει πρωτίστως την αίτηση λόγω της υπαιτιότητας, την οποία έχει καταβάλει ο ενάγων. Επιπλέον, ο δικαστής οφείλει να διεξάγει ακρόαση, σύμφωνα με το άρθρο 254 Α.Κ., στόχος της οποίας είναι ο καθορισμός των απαραίτητων μέτρων για την οργάνωση της ζωής των συζύγων και των παιδιών κατά τη διάρκεια της δικαστικής διαδικασίας, λαμβάνοντας υπόψη ενδεχόμενες συμφωνίες των συζύγων, συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 255 Α.Κ. σε ό,τι αφορά στο μέτρο διαμεσολάβησης, στη παράδοση ρουχισμού και προσωπικών αντικειμένων, στη κατοικία των συζύγων, στην οργάνωση της ζωής των παιδιών σύμφωνα με τις διατάξεις που διέπουν τη γονική μέριμνα, στη διασφάλιση οικονομικών πόρων του καθενός, στην οργάνωση της διαχείρισης της περιουσίας και στο διορισμό συμβολαιογράφου για τη σύνταξη του προσχεδίου εκκαθάρισης του γαμικού καθεστώτος. Σε περίπτωση απόρριψης της αίτησης του διαζυγίου, κατά της οποίας μπορεί να ασκηθεί έφεση, τα εν λόγω μέτρα παύουν. Ωστόσο, ορίζονται νέα μέτρα από το δικαστή, σύμφωνα με το άρθρο 253 Α.Κ., με στόχο την οργάνωση της διάστασης εκ των πραγμάτων, η οποία χαρακτηρίζει τη κατάσταση των συζύγων σε μία τέτοια περίπτωση. Σε περίπτωση απόφασης της έκδοσης διαζυγίου οι σύζυγοι μπορούν να ζητήσουν από τους δικαστές να περιοριστούν στο να διαπιστώσουν τους λόγους της απόφασης, χωρίς να διαπιστώσουν τα σφάλματα και τις κατηγορίες των μερών, όταν πρόκειται για διαζύγιο λόγω υπαιτιότητας, σύμφωνα με το άρθρο 254-1 Α.Κ. Σε περίπτωση διαζυγίου μη αποκλειστικής υπαιτιότητας, οι δικαστές μπορούν είτε λόγω ανταγωγής διαζυγίου είτε λόγω δικής τους πρωτοβουλίας να εκδώσουν διαζύγιο κοινής υπαιτιότητας, αν από τις συζητήσεις διαπιστώνονται πταίσματα εις βάρος του κάθε συζύγου σύμφωνα με το άρθρο 254 παρ. 2&3.

B → Συνέπειες διαζυγίου:

B1 → Συνέπειες συναινετικού διαζυγίου: Το **συναινετικό διαζύγιο** είναι ο μόνος τρόπος συναινετικής λύσης του γάμου που κατ' αρχήν κάθε **δικηγόρος** πρέπει να συστήνει στα ενδιαφερόμενα μέρη,

εφόσον τα τελευταία είναι αποφασισμένα να προχωρήσουν αμφότερα σε λύση του γάμου τους, διότι μόνο μέσω αυτής της διαδικασίας είναι δυνατό να επιτευχθεί μία λύση, η οποία μπορεί να εξυπηρετεί πραγματικά το συμφέρον των ανηλίκων τέκνων και να ικανοποιεί αμφότερους τους συζύγους χωρίς σημαντικές υποχωρήσεις. Ωστόσο η διαδικασία αυτή απαιτεί ώριμη σκέψη από πλευράς των συζύγων και προς αυτήν την κατεύθυνση οφείλει κατ' αρχήν να οδηγήσει τους συζύγους ο δικηγόρος. Χαρακτηριστικό της διαδικασίας αυτής είναι ότι ο δικηγόρος με μία συμβολαιογραφική πράξη επιτυγχάνει τη ρύθμιση όλων των οικογενειακών θεμάτων, ακόμη και τη λύση του ίδιου του γάμου.

Όταν οι σύζυγοι συμφωνούν για το **διαζύγιο**, μπορούν να το ζητήσουν από τους δικηγόρους τους με μία συμβολαιογραφική πράξη που ονομάζεται πράξη συναινετικής λύσης γάμου και αποτελεί το **συναινετικό διαζύγιο**. Το συναινετικό διαζύγιο αποτελεί έναν ιδιαίτερο τρόπο διάζευξης, που χαρακτηρίζεται από έντονη τυπικότητα, ακριβώς επειδή ο έλεγχος των πραγματικών περιστατικών και των κινήτρων των συζύγων εκφεύγει από τον έλεγχο του δικαστή. Με τις νέες μάλιστα νομοθετικές ρυθμίσεις η όλη διαδικασία για έκδοση συναινετικού διαζυγίου είναι ταχύτατη και πιο οικονομική, δεδομένου ότι έχει επέλθει ουσιώδης απλούστευσή της και χρονική επιτάχυνσή της.

Το **συναινετικό διαζύγιο** ακολουθεί πλέον μία ταχύτατη διαδικασία, η οποία δεν λαμβάνει χώρα πια ενώπιον του εκάστοτε Πρωτοδικείου αλλά ενώπιον ενός οιοδήποτε **συμβολαιογράφου** με υποχρεωτική εκ του νόμου παράσταση δύο δικηγόρων, ένας έκαστος εκ των οποίων προασπίζεται τα συμφέροντα του εκάστοτε μέρους. Δεν επιτρέπεται δηλ. η εκπροσώπηση από κοινό δικηγόρο, όπως γινόταν παλιά. Η νέα διαδικασία ολοκληρώνεται σε μόλις **λίγες ημέρες**, γεγονός που δίνει τη δυνατότητα σε οποιοδήποτε μέρος να τελέσει νέο γάμο, εάν το επιθυμεί.

Το συναινετικό διαζύγιο είναι η βέλτιστη λύση για όσους επιθυμούν να λύσουν τον γάμο τους, δεδομένου ότι με μία διαδικασία (αυτή της έκδοσης του συναινετικού διαζυγίου) ρυθμίζονται αυτομάτως τα εξής θέματα: η λύση του γάμου, η **επιμέλεια** τυχόν ανηλίκου τέκνου ή τέκνων, η επικοινωνία του έτερου γονέα που δεν έχει την επιμέλεια με το ανήλικο τέκνο και το ζήτημα της **διατροφής** του ανηλίκου τέκνου., η χρήση της οικογενειακής στέγης.

Ειδικότερα, για την έκδοση συναινετικού διαζυγίου σε περίπτωση ύπαρξης ανηλίκου τέκνου απαιτείται η υπογραφή από τα συμβαλλόμενα

μέρη (συζύγους-γονείς) ενός **ιδιωτικού συμφωνητικού**, στο οποίο θα ορίζεται ρητά ποιος εκ των δύο γονέων θα έχει την **επιμέλεια** του ανηλίκου τέκνου και πώς θα **επικοινωνεί** ο άλλος γονέας (που δεν έχει την επιμέλεια του ανηλίκου τέκνου) μ' αυτό. Όρος **διατροφής** του ανηλίκου τέκνου απαιτείται εκ του νόμου να συμπεριλαμβάνεται. Σε διαφορετική περίπτωση, η δικαστηριακή διαδικασία που ακολουθείται για να ρυθμιστεί το ζήτημα της διατροφής είναι η κατάθεση αίτησης ασφαλιστικών μέτρων, δια της οποίας ο ασκών την επιμέλεια του ανηλίκου τέκνου ζητά την προσωρινή επιδίκαση διατροφής για λογαριασμό του ανηλίκου τέκνου και ο δικαστής του εκάστοτε Πρωτοδικείου αποφασίζει με σχετική δικαστική απόφαση. Το **κόστος** του συναινετικού διαζυγίου είναι μικρότερο από αυτό του διαζυγίου με αντιδικία καθώς με μία διαδικασία επιλύονται συναινετικά όλα τα ζητήματα που ανακύπτουν από τη διάσπαση της εγγάμου συμβίωσης, ήτοι πολλές εκρεμότητες λύνονται με το συμφωνητικό για συναινετικό διαζύγιο μεταξύ των μερών και όχι με ξεχωριστές δικαστηριακές διαδικασίες.

B2→ Συνέπειες διαζυγίου κατά αντιδικία Το διαζύγιο με αντιδικία είναι μία σύνθετη διαδικασία, η οποία απαιτεί λεπτούς χειρισμούς και εμπειρία από τον δικηγόρο που θα την αναλάβει. Όταν μιλάμε για διαζύγιο, λοιπόν, ισχυρού κλονισμού, τα ζητήματα, τα οποία εμπλέκονται εκ φύσεως σε αυτό, είτε άμεσα είτε ως συνέπειες του διαζυγίου, το οποίο πρόκειται να εκδοθεί, είναι ποικίλα, όπως για παράδειγμα η διατροφή των τέκνων, η διατροφή του συζύγου, κατοικία και η επιμέλεια των τέκνων καθώς και η επικοινωνία με αυτά, θέματα ρύθμισης οικογενειακής στέγης, αξιώσεων συμμετοχής στα αποκτήματα του γάμου, διανομή κινητών κτλπ. Ήτοι, το μεγαλύτερο μέρος του οικογενειακού δικαίου. Το αποτέλεσμα που αφορά στο διαζύγιο μπορεί να συμπαρασύρει μελλοντικώς πολλαπλά σημαντικά ζητήματα τόσο νομικής όσο και οικονομικής φύσεως, καθώς επίσης και συνέπειες οι οποίες δεν θα έχουν τόσο άμεσες συνέπειες στο διαζευγμένο ζευγάρι όσο στα τέκνα σε βάθος ετών.

Ο ρόλος του δικαστή είναι υψίστης σημασίας στη διαδικασία του διαζυγίου και κύριος στόχος του αφενός είναι η σωτηρία του γάμου αφετέρου σε αντίθετη περίπτωση η εξεύρεση δίκαιας λύσης. Οι

παραμβελλόμενες διαδικασίες, οι οποίες ορίζονται από τα άρθρα 247, 247-1, 247-2 Α.Κ. σύμφωνα με τα οποία σε κάθε στάδιο της διαδικασίας επιτρέπεται η μεταβολή του αρχικού αιτήματος σε αίτημα συναινετικού διαζυγίου παρουσιάζει μία επίσης εξαίρεση του γενικού κανόνα της πολιτικής δικονομίας και καταδεικνύει τον επικουρικό ρόλο του δικαστή, όταν υφίσταται συναινετική λύση των συζύγων.

ΠΗΓΕΣ

- [Legifrance.fr](http://legifrance.fr)
- Support de travaux dirigés, Droit Famille, Dr Vulgaris
- Support de cours, Droit Famille, Dr Papanicolaou